

Sygn. akt V KK 352/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **R. W.**

skazanego z art. 177 § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 listopada 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we
Włocławku

z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt II 1 Ka 233/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 1541/19,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włocławku wyrokiem z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 1541/19 uznał R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Ponadto, orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy, a także obowiązek uiszczenia wskazanych w wyroku kwot tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonych (k. 671-672).

Od wskazanego orzeczenia apelację na korzyść skazanego wywiódł jego obrońca z wyboru – adw. A. M. R. (k. 700-706v). Nie był to jedyny środek odwoławczy złożony w rzeczonej sprawie, bowiem drugą apelację wniósł pełnomocnik wszystkich oskarżycieli posiłkowych, który podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść R. W. (k. 708-710).

Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt II 1 Ka 233/21 w wyniku rozpoznania apelacji wniesionych przez obrońcę skazanego oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (k. 751).

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, podnosząc zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie, a co za tym idzie nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego do wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy skazanego oraz niewskazanie czym kierował się Sąd odwoławczy wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski odwoławcze uznał za bezzasadne. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia z uwagi na fakt, iż wykonanie w stosunku do skazanego prawomocnego wyroku przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza jego osadzenie w warunkach izolacyjnych, spowoduje dla niego zbyt poważne skutki, które będą miały charakter nieodwracalny. Skarżący wskazał na konieczności sprawowania przez skazanego opieki nad matką, względem której wydano orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu lekkim. Jak dalej motywował obrońca, matka skazanego leczy się psychiatrycznie od około 2011 r., a śmierć jej męża (ojca skazanego) wywołała u niej pogorszenie stanu psychicznego. Całokształt sytuacji zdrowotnej matki R. W. wymaga, ażeby znajdowała się pod opieką osób trzecich, a skazany jest obecnie jedyną osobą mogącą zapewnić jej tego rodzaju wsparcie. Jak podkreślono, niedawna śmierć ojca oskarżonego oraz osadzenie skazanego w zakładzie karnym

może stanowić dla matki R. W. kolejny cios, co jest tym bardziej niebezpieczne w kontekście przejawianych przez nią uprzednio myśli suicydalnych (k. 2-12 akt SN).

Odpowiedź na kasację obrońcy skazanego złożył pełnomocnik wszystkich oskarżycieli posiłkowych wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz obciążenie skazanego kosztami reprezentacji procesowej oskarżycieli posiłkowych według norm przepisanych. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych nie odniósł się do wniosku obrońcy skazanego dotyczącego wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia (k. 23-25 akt SN).

W aktach przedmiotowej sprawy znajduje się również pismo prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej we Włocławku adresowane do Sądu Okręgowego we Włocławku, w którym stwierdził, iż po zapoznaniu się z kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego brak jest podstaw do sporządzenia na nią odpowiedzi (k. 36 akt tomu kasacyjnego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od jej rozstrzygnięcia.

Ustawodawca w art. 532 k.p.k. nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi żadnych wątpliwości, że rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest wystąpienie oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim będzie wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob.

postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890; postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2022 r., III KK 495/21, LEX nr 3290355; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2022 r., IV KK 664/21, LEX nr 3348351; postanowienie SN z dnia 18 listopada 2021 r., III KK 391/21, LEX nr 3330806). Dopiero łączne spełnienie wskazanych warunków daje asumpt do rozważenia zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Podniesione przez wnioskodawcę argumenty zawarte w kasacji nie pozwalają na dostrzeżenie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego we Włocławku, co potwierdza również stanowisko pełnomocnika wszystkich oskarżycieli posiłkowych zawarte w odpowiedzi na kasację obrońcy. Również drugi ze wskazanych warunków koniecznych do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia nie został spełniony. Wbrew stanowisku skarżącego, R. W. nie jest jedyną osobą, która może zapewnić wsparcie matce. Jak wynika z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w toku postępowania apelacyjnego przez Zawodowego Kuratora Sądowego Sądu Rejonowego we Włocławku, skazany posiada siostrę – P. W. (k. 731-732), która co prawda nie zamieszkuje z matką, niemniej jednak zdaniem Sądu Najwyższego nie stanowi to przeszkody do opieki nad wymienioną, która nie wymaga stałej opieki (*vide* k. 15 akt SN). Należało zatem stwierdzić, iż podniesiony zarzut kasacyjny oraz jego motywacja, jak również argumentacja wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia nie spełniały wymienionych warunków do przełamania reguły natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków, a tym samym do zastosowania tej nadzwyczajnej instytucji.

Godzi się również zaznaczyć, że na obecnym etapie postępowania nie można przesądzać o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Analiza podstaw oraz motywacji kasacji, dokonywana jest bowiem w ograniczonym zakresie – limitowanym jedynie przedmiotem postępowania dotyczącym rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Dokonana analiza nie wskazała na to, aby zaistniała sytuacja umożliwiająca zastosowanie art. 532 § 1 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że aktualna ocena w żadnej mierze nie determinuje ani jakkolwiek nie

określa ostatecznej oceny kasacji, która będzie przedmiotem odrębnego rozstrzygnięcia, po szczegółowym zbadaniu materiałów sprawy.

Reasumując, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 28 marca 2022 r., sygn. akt II 1 Ka 233/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 1541/19.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[as]